

**Моят опит
с
програмите на ФРГИ**

конкурс за есе

юли 2006 г.

Награда I-во място в конкурса

МОЯТ ОПИТ С ПРОГРАМИТЕ НА ФРГИ /или пътят от мотиките до полета на балона/

България е малка страна. Толкова малка, че на световната карта е отбелязана с цифра /просто защото няма място за името ѝ/. На толкова малко площ човек очаква, че нещата ще станат еднакви, или поне ще си приличат. Но не е така. Просто защото сме уникални като народ! При нас всичко става не като при другите. И още по-често – на обратното. Но сякаш, за да докажем правилото, ние в Селановци сме съвсем уникални – и от онези различните – още по-различни. Не ми вярвате?! Чуйте тогава: у нас, когато никне царевицата, не се поздравяваме с „Добър ден!“ или „Здравей“, а направо се питаме „Копахте ли?“

Същото е наесен, - вместо поздрав – „брахте ли?“, „Резахте ли?“. Затова и на центъра в селото паметникът ни е две големи..... мотики!!!

Сигурно го няма никъде по света?! Защо започнах от мотиките ли? Ами, защото да разбере човек колко е дълъг и труден пътят на създаденото Училищно настоятелство от същите тези мотики до идеята, че има и по-важни и ценни неща, и да стигне до съвместна дейност с ФРГИ, си е една малка одисея.

Първо – пълно информационно затъмнение /в Общината има 12?!/ еколози, но само един човек се занимава с проекти и програми/.

Второ – липса на всякакъв опит. /То пък къде ли да го добие човек тук – при мотиките/.

Трето – /но не на последно място/ – имаме желаниа и идеи, които не касаят гореспоменатите обекти.

И започнахме! Настоятелството беше факт – юридически регистрирано. Идеята, за която сме се събрали, постепенно се избистряше: селановските деца и учители заслужават съдействие и подкрепа във всяка положителна инициатива. Две години можешите ровеха в Интернет пространството и в некомпетентността си изваждаха странни идеи. Случайно една плашеща статистика /за броя на децата, израстващи в непълноценни семейства/ ни срещна с представител на Областната администрация – възможност и условие за кандидастване към ФРГИ: Програма „Ефективност и ефикасност за промяна“, компонент 2: „Устойчиво набиране на средства“. Последва мобилизация на силите. Времето кратко, информацията обемиста, а опитът -никакъв.

Но с готовия проект бяхме в оказаното време, на оказаното място.

Първа среща .

Странно! Усещането беше, че отдавна се познаваме. Юрий Вълковски ме посрещна. Дори не знаех, че разговарям с мениджър „Финансиране“ на фондацията .

Последва одобрението и срещата с представители на останалите девет организации на обучителния семинар в София. Сигурно само хора, ангажирани с проблемите на образованието, ще оценят големия потенциал, енергия и целенасоченост на всеки елемент от обучението. Тривиалността бе заменена от оригинални и нестандартни похвати. До идеята достигнахме уж сами, не -разбрали колко умело сме насочвани. В ролите влизахме по-добре или по-малко подготвени, но винаги имаше резултат – щом има какво да се коментира, оценява или е основание за въпроси. И всичко с една цел - да си тръгнем ЗАРЕДЕНИ... с вяра, че можем.

Всичко това беше там – в София. А ние трябваше да се върнем и да пренесем заряда, който носим тук – „при мотиките“. Защото не бяхме сами. И защото идеите, които се бяха родили в новите контакти, познанства и обучение имаше от кого да се подемат. Хората разбираха – не можем да останем с мисленето на миналото столетие. Чувствахме се като при среща с мъдрец – уж казва същото, което мисля и аз, само , че той може да го формулира, а аз имам само разпиляни мисли за него. Народната мъдрост казва : „Път се намира, ако знаеш къде отиваш“. А на нас ни бе показано къде и до голяма степен как да пристигнем.

Сега вървим: изработихме стратегията /не без усилия/, търсим и намираме партньорите – приятели, раждаме нови идеи, имаме Интернет пространство, подпомагаме училищните инициативи, радваме се на успехите на децата /стената е малка за получените от тях грамоти/, отново се връщаме към стратегията, даваме гласност на дейността... Това е пътят ...

И по този път се роди логото на организацията – пъстър въздушен балон, на който децата летят в простора. И надпис: „За мечтите на децата ни – простор! За реализацията им – помощ“.

Защото само големите мечти раждат големи идеи, а след тях следва и реализацията им.

След няколко месечна съвместна дейност с ФРГИ ние сме други – изменили дългия път от мотиката до пъстрия балон на пътуващата към реализацията си надежда!

Имаме воля, достоен и надежден партньор. Чувстваме се уверени и окрилени. И събудени!

Защото заспалите, изпускат влака за Европа. А той вече е композиран!

Петя Русинова
Член на УС на УН
„Й.Вапцаров“

Награда II-во място в конкурса

МОЯТ ОПИТ С ПРОГРАМИТЕ НА ФРГИ

Ще започна с притча. Като в древните книги на Изтока. Не защото съм склонна да оригиналничая, а защото така мога да представя житейската „стилистика“ на едно приятелство между себе си и фондация „Работилница за граждански инициативи“.

Човек минавал и видял един пашкул, в който имало пукнатина. Вътре младото насекомо се опитвало да преодолее здравината на копринените си окови. Човекът взел нож и разрязал пашкула. Пеперудата излязла на свобода, но така и не успяла да полети и си останала хилава и немощна завинаги - едно твърде подранило прераждане, лишено от пълноценността на узряването. Спасителят на пеперудата не проумял мъдростта на природата: нещата се нуждаят от своята зрялост, тя се постига бавно и по естествен път. Всичко на този свят се уповава на усилието за живот и енергиите за себеразвитие, а това са активни стратегии за живот. Обгрижването не е полезна житейска нагласа.

ФРГИ ме научи да вярвам в себе си, да се обърна към себе си и да се опозная. И ако прекроим тази притча, метафоричното ѝ продължение ще добие оптимистичната картина: „Работилницата“ бе онази среда на благотворна отзивчивост, човешка топлина и слънчева доброта, в която пашкулът на моите социални потенции узря, разтвори се и от него изхвъркна красивия „кардинал“ на общностното ми „Аз“, на моята социална идентичност - като чувства, нагласи, мотиви за работа, лично удовлетворение, професионално призвание. Така се пръкна „разумният егоизъм“ като мое житейско верую, че ще бъде в полза на малката ни общност, защото това е вътрешна моя необходимост. Нещо повече - от тънката коприна на пашкула изтъкахме с общи усилия красивата многоцветна извезана с любов и старание кошуля на нашето отроче - ПРОЕКТЪТ, което с програмата на ФРГИ „Знания, успех, промяна“ отгледахме заедно.

Младенецът ни вече е юноша - красив, силен, уверен в себе си!

Нашата инициатива „Младите хора - бъдещето на град Кула“ приключи успешно. Смело заявяваме, че тя има устойчив резултат. Всички участници в проекта вече имат работа, благодарение на уменията, знанията, социалните компетентности, които усвоиха при нас. Днес малкият ни колектив е все така сплотен, солидарен, цял. Неформалните ни събирания са ежедневие.

Като просветен труженик, с помощта на ФРГИ, прогледнах за новата мисия на съвременното читалище - а именно като решителен фактор за общностно развитие, във времето на стагнация и криза на ценностите. Ледената епоха на индивидуализма рухна сред климата

на прастарите хуманистични идеи: за приятелството, сътрудничеството, общностното благо, толерантността към различieto и другостта, взаимопомощта, междуличностното разбиране.

С радост си спомням обученията на ФРГИ – отделните сесии, милия „масонски“ дух на една неповторима, „само наша си“ атмосфера, в която се учехме и дишахме свобода, воля за промяна, доброта, увереност, самочувствие.

Сега работим по доста проектни предложения на различни организации, постигаме успехи, дейността ни става рутинна.

Но както всеки човек помни своя първи учител с любов и добри чувства за цял живот, така и аз ще запомня фондация „Работилница за граждански инициативи“ с особен пиетет и благодарност.

Защото ФРГИ е топлата длан, отгледала копринения дом, в който узря нашата общностна идентичност...!

Силвия Александрова Христова
Читалище „Просвета“- гр. Кула

Награда III-то място в конкурса

МОЯТ ОПИТ В ПРОГРАМИТЕ НА ФОНДАЦИЯ „РАБОТИЛНИЦА ЗА ГРАЖДАНСКИ ИНИЦИАТИВИ“

Опитът ми във ФРГИ е още една отворена врата в моя живот, възможност за показване и надграждане на знания, умения, компетентности. Събраният опит предполага по-добра информираност, по-висока ефективност и ефикасност при изпълнение на конкретни задачи, увереност и самочувствие за професионално и отговорно отношение към работата в НПО.

Опитът, натрупан във времето, може да се окаже ненужна сметка, ако не си дам ясна сметка за постигнатото, ако го разпилявам безхаберно и не го впрегна в употреба.

Участието ми в една от програмите на ФРГИ е опит за търсене и получаване на повече информация, различна от професионалното ограничение, осъзнаване на надградените знания и умения, за практическа приложимост на работата ми в Сдружение „Знание, успех, промяна“.

Темата на програмата „Ефективност и ефикасност промяна“ и подтемата „Развитие на организационния и управленски капацитет“ ми звучеше доста скучно, но беше едно предизвикателство за мен и за целия ни екип. Първият проблем, който изскочи пред организацията ни, беше за взаимното доверие. Вероятно Теодора Величкова е забелязала колко дълъг път сме извървели в това отношение и какъв е сега психоклиматът в сдружението. Теодора успя да обърне погледите ни един към друг, а

после да ги насочи навътре към самите нас. Това беше в известна степен болезнено, защото се докосвахме до същността на нещата. Открих у себе си нещо болезнено, което трябваше да го поставя на масата и да се опитам да го моделирам бавно и уверено. Това беше моето негативно мислене и отношение към другите. Трябваше да променя гледната си точка. Дълго време усмирявах лудото биене на сърцето си. Душата ми се свиваше на топка под лъжичката. Остри думи напиха в гърлото ми. Трябваше да направя своята самооценка, да повярвам в себе си, защото извадих на показ добрите неща: инициативност, креативност, отговорност, толерантност, уважение към другите. Смутено и страхливо признах пред себе си, че нуждата от себеутвърждаване не беше приключила в детските ми години. На всяка поредна среща грижливо събирах духовната храна на ФРГИ и я слагах в чинията на житейската си трапеза, а сега сладко, сладко си похапвам от нея и изпитвам вътрешна наслада.

Вратата на Гражданската работилница е отворена за всички дейни и инициативни хора. За мен Теодора е образът на госпожица Инициатива. Тя ме провокираше да следвам логиката на мислене, да бъда креативна, да генерирам в момента множество от идеи, да предвиждам резултата, да откривам спънките на подводните камъни, да реагирам адекватно спрямо моята донякъде пренагласена ценностна система. Тя, Теодора, ми подхвърляше парче по парче знанието за развитие на организационния и управленски капацитет. Изчакваше ме да предъвча материята и казваше: „Ъ-ъ-ъ.....! Така добре ли е?“, а аз и другите се отплесвахме с пикантерии и разискване на обществено-политическата ситуация в Дупница.

Като на истински големи деца играта ни доставяше удоволствие. Забавлявахме се да функционираме като един механизъм. Оприличихме екипа ни на автомобил. Мислено с нас беше и Теди. Тя се вписваше в ролята на инструктор, който обясняваше внимателно и достъпно. Разполагаше с надежден спирачен механизъм и професионално направляваше усвояването на знанията и уменията, осъществяваше връзката между обучавани и учител.

Сега, благодарение на ФРГИ и в частност на Теди, колата на „Знание, успех, промяна“ се движи успешно и безаварийно, и без катастрофи. Управлявана от председателя на сдружението Силвия Димитрова, кадърен шофьор, който има опит и отлично познава и прилага правилника за движение на неправителствените организации. Аз съм също част от механизма и съм на задната седалка. Внимателно следя променящата се ситуация, външната и вътрешната среда, вървежа на колата. Нямам опит в управлението, но наблюдението е също вид опит.

Образователните казуси на ФРГИ бяха решавани успешно в продължение на няколко месеца. Практическото приложение на конкретните дейности бе реализирано чрез участието ни при изготвяне на стратегически план на сдружението, правенето на анкетни карти, подбора и формулировката на въпросите за интервю, провеждането на анкети сред различни социални и възрастови групи, интервюирани служители на територията на община Дупница, анализ на резултатите.

Този опит ме прави по-сигурна и по-уверена, а това е атестат за добре свършена работа. Проверката е адекватна форма за затвърдяване на компетентностите. Категорично засвидетелствах и своето приятелско отношение към всички от екипа. Продължих да развивам собствения си потенциал да утвърждавам себе си като креативна личност. Продължих да се уча в успешно общуване, като предпоставка за успех. Разширих възможностите си за реализация в НПО, за участие в годишната среща на ФРГИ, за бъдещи партньорски отношения и неформални връзки по между ни.

Доволна съм, че не спрях на някоя гара, а продължих да пътувам по пътя на уменията и опита, по пътя на знанието, успеха и промяната..

Галина Василева Божкова
Сдружение „Знание, успех,
промяна“
гр. Дупница

Почетна грамота за участие в конкурса

МОЯТ ОПИТ С ПРОГРАМИТЕ НА ФРГИ

Работя в читалище. Секретар съм – различно е от секретарка. Звучи архаично, даже малко налудничаво, нали? Там, някъде в провинцията, във всяко селце и паланка има по някаква по-голяма сграда, наречена читалище или дори „културен дом“. Има една стая с книги, една-две репетиционни, в които от време-навреме се събират изкуфяли баби и наивни дечица – я да поиграят, я да попеят, а понякога дори да изкоментират последния епизод на „Дързост и красота“. В тази сграда се правят, пак от време-навреме, прожекции на филми, играят се пиеси на гостуващи самодейци от съседните села и градове в стил „Многострадална Геновева“. В разгара на изборните битки пак там се събират хората, за да чуят обещанията на поредния кандидат-депутат или кмет за по-светли бъднини. Сигурно така си мислиш, софийски читателю, преминал през всичките етапи и школовки на работата с хора, и ти съвременнико на 21 век? Защото дори, за да прочетеш това писание ще се възползваш от глобалната мрежа, без която не можеш нито ден.

Да, ама не – ще ти отговоря в стила на известен в близкото минало журналист. Защото да работиш в читалище днес е и удоволствие, и предизвикателство – зависи от гледната точка. Животът е такъв, какъвто си го направиш. Същото е и с работата ти. Можеш по цял ден да ловиш мухи и да чакаш да ти изтече работното време. А можеш и да не усетиш кога е свършил денят – от многото задачи, срещи и непрекъснатото движение... Читалището може да е истински духовен център за общността, ако успееш да се промениш, ако накараш хората около теб, а и не само тях, да мислят различно. Действително могат да се постигнат

много неща, да се постигат мечти, да се чувстваш щастлив, да си част от света, да участваш в процеси, да се учиш непрекъснато – независимо на колко години си...

Още в началото на демократичните промени хората в моето читалище разбраха, че не трябва да чакаме подкрепа само и единствено от държавата. Започнахме отдавна да търсим начини да си помогнем в името на по-доброто общностно съжителство. И се получи – кога със спонсори, кога с различни фондации. Работили сме с кого ли не – първо с „Отворено общество“ (сътрудничеството ни реализира шест проекта), после с ФПББ, с ПРООН, с ААМР, с Национален фонд Култура, с ММС и много други. Придобихме опит, преминахме през много обучения, натрупахме знания и самочувствие, постигахме цел след цел. Даже започнахме да си подбираме донорите – именити, признати, богати. А ФРГИ от няколко години се появи на хоризонта на неправителствените организации, но не беше така популярна. Изглеждаше ни някак мъглява, непрозрачна, начинаеща, неясна. Четяхме, че в някои общини се прави нещо от рода на „Да работим заедно за по-добри общности“, но не ни се виждаше чак толкова привлекателно. Някои неща и ние си ги правим на място, и то по-добре. Какво ли пък толкова ще научим от тази „работилница“? Но името пък наистина е много хубаво – най-хубавото от всичко, които съм срещала – Работилница за граждански инициативи. Кой ли умник го измисли? Много е мобилизиращо, творческо, дейно. А и логото е запомнящо се? Едно свежарско зелено, раздвижено. Защо ли да не опитаме? Ще ги видим какви са. Ако не ни хареса – няма да работим повече с тях и толкова. Може да са поредната напудрена едnodневка – то много ги има такива. Едни високопарни думи и нахакани младоци, а наяве нищо. Колко смукачи на разни фондове се навъдиха. Но нека все пак да опитаме...

Опитът е успешен – одобриха ни като начало. Сигурно и те си мислят като нас за повечето кандидати. То и сред кандидатите много смукачи и фантазори – вече от години се срещаме по разни сбирки и се знаем кой кой е.

Програмата звучи добре „Ефективност и ефикасност за промяна“ – програма за развитие на НПО, Компонент 2 „Устойчиво набиране на средства“. „Променяме света и ние се променяме...“ – чие ли бе това стихотворение, но звучи добре – като програмата. Колкото до Компонент 2 – той е за по-опитните. Видях, че някои от моите познати са в Компонент 1, но защо да почваме пак от „а, б“ – имаме и опит, и самочувствие. Направо сме си за Компонент 2.

И „дойде денят“, в който щяхме да се срещнем – тридневно обучение в хотел „Хемус“ – април 2005 г. Виждам познати – от Ивайловград и от Пловдив. Но общо взето присъстващите са стари познайници – работят отдавна с ФРГИ, ние сме новациите. Чувствам се леко некомфортно сред хора, които са работили заедно и се познават, и сред младоците Митко и Краси. Тия пък какво си мислят, че с техните нестандартни подходи, с ролевите игрички и гимнастиките за разкършване ще ме стреснат? Виждали сме ги тия номера и на други места. След тригодишните обучения на проект „Читалища“ и контактите със Свилен Харизанов, Харалан Александров, Явор

Койнаков, Георг Краев, Велико Шербанов...май няма да се впечатля кой знае колко. Но все пак се заслушвам – дори започвам да си водя записки. Признавам, че имам богат опит в набирането на средства, но все пак научих много нови неща. Я виж ти – дарение по ведомост, дарение за дадена кауза – ще ги ползвам все някога и тези техники. Ами мисията и визията на организацията ни? Много трябва да се пипне. А Стратегията направо ме срази. Та кой в България ти мисли стратегически? Живеем си ден за ден. Някои пишат стратегии, но ей така да се изпълнят някакви изисквания и държавни планове. Психологията на българина е следната: „Аз не знам утре дали ще съм жив, те ме карат да мисля 5 години напред“. Но все пак се замислям, притварям очи и вая стратегическа визия на любимото ми читалище. Накрая се появява и Юрий Вълковски – същинско юпи. Вдъхва ми доверие, респектира с добро владение на материята, с познания, с ораторски талант – без да е досаден.

Тръгвам си с надежди, амбиции, нови познания и нови контакти. До тук добре. Тия от ФРГИ ми стават симпатични, но все още съм резервирана.

С общи усилия, така както се изискваше, създадохме екип, написахме Стратегията, в която набелязахме мисия, визия, цели, техники за набиране на средства и зачихме консултант. Поканихме Краси Величкова. Тя се оказа хем землячка, хем приятен събеседник. А разговорът си беше не назидателно-поучителен, а партньорски. Извън Стратегията взаимно споделихме мнения за полезни дейности за организациите ни. Мисля, че и тя научи нещо от нас. А Стратегията беше одобрена и започнаха сесии. „Едно е да искаш, друго е да можеш, а трето и четвърто да го направиш“ - беше казал Хайтов. Искаме да постигнем много неща, каквото зависи от нас – знаем, че ще го направим, но понякога не можем, защото сме зависими и от други хора. Така се получи с желанието ни да въведем новата техника „Дарение по ведомост“. Искаме да я прилагаме, знаем как става, дарителите са убедени и съгласни да даряват, но със счетоводителите се работи трудно. Все едно блъскаш глава в стена. Минаваме на друг вариант – събираме даренията и даваме квитанции. Това няма нищо общо с дарението по ведомост, но все пак е за предпочитане пред нищото. Колкото до другите две техники за дарения, по които работим – от бизнеса и от общината – там е по-лесно. Общината винаги може да бъде убедена в основателността на исканията с една по-сносна докладна записка. Бизнесът ни подпомага от години – знаем се добре. Имаме си доверието и основанията да искаме. С местните фирми играем по всички правила на играта. Ние сме работеща организация, с много дейности, всичко се вижда и знае в малката общност. Дотам сме я докарали, че в някои случаи е и въпрос за престиж за фирмата да ни направи дарение. Дори и новозаселени в Куртово Конаре англичани станаха дарители. На много от инициативите ни има и известни личности, и представители на местната власт – добре е за бизнеса да блесне, ако не с присъствие, поне с благодарност по микрофона, кабела и на благодарствения лист. А и не сме само досадни мрънкачи – на едни концерт ще изнесем, на други ще предоставим базата си за ползване на електронен подпис, ксерокс или факс-услуга, на трети ще направим обучение по компютърна

грамотност – по-достойно е и за нас. А и „Бюлетин за дарителя“ издаваме. В него на всеки три месеца отразяваме кои са ни дарителите, какви инициативи сме имали, какво ни предстои. Идеята се породи точно след семинара в „Хемус“. И учудващо се приема много добре – и от спонсорите, и от работниците във фирмите. А сигурно ще ви е интересно какво пък толкова направихме, работейки по Стратегията с ФРГИ? Много. Сега вече знаем, че нищо нямаше да е същото без съвместната ни работа. А читалището не работи само в една посока: екология, рискови групи или култура. Ние сме универсална и гъвкава гражданска организация, осъществяваща различни дейности: **библиотечна, образователна** – курсове и кръжоци, **информационна** – достъп до Интернет, Евродескточка, **социална** – услуги за общността и рисковите групи – юридически, печатни, ксерокс, **издателска** – сами си издаваме и печатам, **краеведческо** и най-вече **културно** – любителско творчество, срещи с творци, концерти, събори и пр. Та за нас тази съвместна работа се оказа много полезна, своевременна и ценна. Участвахме и в трите сесии на Програмата, сега работим за четвъртата. Вече сме събрали 3200 лв. – само от дарения, които пък се удвояват от ФРГИ. Тези средства са и много, и малко. Зависи от гледната точка. За нас са много и благодарение на тях имаме: нови книги в библиотеката, компютър, цифров фотоапарат, ламинатор, подвързваща машина, тример, телевизор, касетофон, домашно кино, консумативи. Назначихме различни специалисти – социален психолог, човек в Интернет центъра, помогнахме на женския народен хор, реализирахме турнета, юбилеи и концерти, организирахме Втория национален конкурс за поезия в памет на Веселин Сариев, предоставихме нови културни продукти на хората от местната общност – стихосбирка на местна поетеса, концерт на изтъкнати белгийски музиканти и др., членове сме на ЦИОФФ – организацията за международни фолклорни фестивали и получихме дългоочаквания лиценз за професионално обучение в читалището. А всичко направено до тук е доказателство за устойчивост – ще продължим в бъдеще с нови възможности и идеи, ще развиваме стопанска дейност, ще предоставяме нови услуги, ще имаме нови приятели...

И пак се връщам към ФРГИ. Имахме една междинна среща в Пловдив с Краси и Митко. Междинна среща за междинни отчети. Бариерите все повече падат – започвам да се чувствам все по-съпричастна към ценностите на ФРГИ. Правят ни среща и с представители на Първа инвестиционна банка – пак в Пловдив. Научих полезни неща, на които все някога ще им дойде времето. В момента пишем фаровски проект – не се знае какво ще стане, но може да се наложи да изтеглим някой заем. С Юрий Вълковски разменяме любезности след всяка сесия, а адресът му е сред важните в електронната ми поща. И с някои от колегите участници в програмата поддържаме контакти, каним се взаимно на инициативите, срещаме се ...

И още нещо хубаво се случва с ФРГИ. Стана ми навик почти всеки ден да надничам в сайта на фондацията. Ако да миналата година не беше кой знае какво, то сега е направо впечатляващо. Винаги има за какво да се хвана. Разглеждам сайтовете на различните общности, работили с ФРГИ, чета новините. Случват са много и все хубави неща, предлагат се

нови възможности за НПО. Създаден бе сайтът за благотворителност „Заедно“, увеличават се партньорите и приятелите. Браво на вас! Има какво да се научи и от предлаганите услуги – обучителните модули са много ценни помагала.

Затова, когато ме питат колеги „Какво мислиш? Струва ли си да работим с ФРГИ?“ отговарям „И още как“. А това, което научих преди повече от година в хотел „Хемус“, споделих с приятели от други читалища на специално обучение в Момчиловци – през септември 2005г. Дори помагалото размножихме. Не знам дали е редно – може и да е плагиатство, но темата си беше „Техники за набиране на средства или какво научих от ФРГИ“. Лично аз не смятам, че е нередно – даже обратното – поне 30 читалища от Южен централен район научиха за ФРГИ, за съвместната ни работа, споделихме своя опит. Това си е направо реклама с ефект – някои от колегите ни вече работят по програмите на Работилницата, други се канят да опитат.

А ние вече сме на финала на съвместната ни работа по Стратегията. Дори и да не успяхме във всичко, така както ни се искаше, сме доволни от постигнатото. И няма да ви кажа „Сбогом“, защото знам, че всеки ден ще надничам в сайта, ще се чуваме с Краси от време – навреме, ще издаваме години наред „Бюлетин за спонсора“, все някога ще пробием стената и ще работим по техниките за набиране на средства, по които не успяхме да работим до този момент, ще запазя и електронния адрес на Юрий Вълковски, ще се срещнем чрез някоя нова програма или конкурс....Защото винаги ще има каузи, достойни за подкрепа и една общност, за която си струва да работиш!

Емилия Шушарова
Секретар на НЧ
"Л.Каравелов"
с.Куртово Конаре

Почетна грамота за участие в конкурса

**АЗ И РАБОТАТА МИ В
РЕГИОНАЛНО ДРУЖЕСТВО ЗА ПОДКРЕПА НА
ЛИЦА С УМСТВЕНИ ЗАТРУДНЕНИЯ - ВИДИН**

Аз се казвам Мити, на 25 години съм и страдам от Синдрома на Даун.

Искам да споделя с вас своя опит и впечатления, които имам от работата и контактите си в Регионално дружество за подкрепа на лица с умствени затруднения /РДПЛУЗ/ – гр. Видин.

Когато бях малък, мама и тати често ме водеха на място, където всички деца бяхме различни, като в същото време си приличахме, но не разбирах по какво. Ние, децата, си играехме, забавлявахме се, докато родителите ни все обсъждаха важни и сложни за нас неща. С тях се

събирахме и на различни празници, където също си прекарвахме чудесно.

Така неусетно аз пораснах, завърших основното си образование в помощното училище, което е близо до вкъщи. Срещите ни с тези хора, обаче, продължаваха, те бяха наши приятели, част от нас. Нашето семейство.

Когато навърших пълнолетие бях свободен, но и ангажиран с дейностите на организацията. Често с мама и други членове на организацията ходехме в страната и чужбина на различни семинари, обучения и срещи. Там се срещах с много нови хора, разменяхме си адреси, телефонни номера, пишехме си, обаждахме се един на друг. След това отново се срещахме.

През септември 2004г. спечелих награда от „Дни на нашите възможности“ - София, в дисциплина „гладко бягане 50м“. Празникът бе организиран от Българска асоциация за лица с интелектуални затруднения /БАЛИЗ/.

Чрез съдействието на организацията се регистрирах в Бюрото по труда – гр. Видин, известно време се подписвах на борсата като безработен, тъй като имам ТЕЛК III гр. 20% с право на работа. Не след дълго организацията ми предложи работа в Семейния център към РДПЛУЗ като санитар. Там работех около година. Работя по програма на Бюрото по труда – „От социални помощи към заетост“ вече втора година. Първо бях в Дневен център за мъже с умствени затруднения, а сега съм в офиса на РДПЛУЗ.

Разбира се, освен служебните си задължения на работното си място, там се срещам с много приятели и с много нови и интересни хора.

Работата ми даде възможност да се науча да бъда по-организиран, да нося определени отговорности, да получавам пари, с които да си купувам любими за мен неща. Ежедневието ми е планирано и подредено, имам истински приятели и с тях прекарвам свободното си време.

Обичам да слушам музика, да играя игри на компютъра, да ходя на кино, обичам животните и допира с тях, обичам да спортувам. Щастлив съм и бих се радвал да спечеля конкурса, обявен от Фондация „Работилница за граждански инициативи“. Разбрах, че нашата организация е избрана да работи по програма на тази фондация, за което много се радвам.

Пожелавам успех на всички участници!

Митко Огнянов Петров
Член на Регионално дружество за
подкрепа на лица с умствени
затруднения,
Видин